

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

Žalobce

K. M.

státní příslušnost Egyptská arabská republika
neznámého pobytu

proti
žalovanému

zastoupen opatrovníkem Mgr. Martinem Lukáčem
advokátem v Praze 4, Zelený pruh 1294/52

Ministerstvo vnitra,
Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3,

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včas podanou žalobou dne 16. 1. 2017 domáhal u Městského soudu v Praze ochrany před nezákonným zásahem Ministerstva vnitra. Uváděl, že dne 4. 1. 2017 se dostavil do Příjímacího střediska Zastávka u Brna za účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a tvrdil, že do dne podání žaloby mu nebylo umožněno opustit Příjímací středisko, a že je ode dne 4. 1. 2017 omezen na své svobodě, přičemž úkony podle § 46 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, s ním již byly provedeny.
2. Žalovaný správní orgán shledal o žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a rozhodnutím ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-4/ZA-ZA11-P12-2017, řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Současně konstatoval, že příslušným státem podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (nařízení Dublin III), je Italská republika.
3. Žalobce rozhodnutí č. j. OAM-4/ZA-ZA11-P12-2017 převzal dne 12. 1. 2017, čímž nabylo právní moci.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobce ve svém podání tvrdil, že dalším omezením jeho svobody dochází k nezákonnému zákroku, namítal porušení § 2 odst. 1 správního řádu, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami. Namítal porušení § 4 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný neposkytl přiměřené poučení o důvodech omezení jeho svobody.
5. Žalobce namítal porušení čl. 28 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepřacované znění), podle něhož: *„Členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení.“*
6. Žalobce namítal porušení čl. 5 odst. 2 a 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, sjednané v Římě dne 4. listopadu 1950, podle něhož: *„Každý, kdo je zatčen, musí být seznámen neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, s důvody svého zatčení a s každým obviněním proti němu.“ a „Každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.“*

7. V petitu žaloby navrhoval, aby soud určil rozsudkem, že provedený zásah správního orgánu je nezákonný a žalovanému přikázal, aby od dalšího pokračování v zásahu upustil.
8. Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 23. 2. 2017 sdělil, že žalobce dne 4. 1. 2017 podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky a podle § 46 zákona o azylu byl umístěn do Přijímacího střediska Zastávka u Brna.
9. Žalovaný v doplněném vyjádření ze dne 6. 2. 2018 uvedl, že žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 4. 1. 2017 a již po dvanácti dnech od jejího podání se u soudu domáhá ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu. Správní orgán ode dne podání žádosti prováděl prvotní úkony azylového řízení, identifikace žadatele, vydání průkazu žadatele, poskytnutí údajů k žádosti. Pohovor k věcným údajům byl proveden dne 6. 1. 2017 a téhož dne žadatel požádal o odchod do soukromí a předložil doklad o zajištění ubytování u pana P. G. ze dne 12. 11. 2016, včetně čestného prohlášení ubytovatele ze dne 11. 11. 2016, a dvou přímluv matky ubytovatele ze dne 15. a 19. 11. 2016. v mezidobí než bylo rozhodnuto o umožnění odchodu žadatele do soukromí, bylo správnímu orgánu doručeno místopřežné prohlášení pana P. G. ze dne 18. 1. 2017, v němž mj. odvolal a zrušil pobyt žadatele na hlášené adrese.
10. Žalovaný v doplněném vyjádření ze dne 15. 2. 2018 uvedl, že žalobce měl evidovaný pobyt v Přijímacím středisku Zastávka u Brna v období od 4. 1. 2017 do 26. 1. 2017. Kapesné mu bylo vypláceno od 4. 1. do 11. 1. 2017 ve výši 240 Kč, od 12. 1. do 18. 1. 2017 ve výši 210 Kč, od 19. 1. do 25. 1. 2017 ve výši 210 Kč. Tedy celkem 660 Kč za 22 odbydlých dnů.
11. Žalobce, aniž by vyčkal transferu do Italské republiky dne 26. 1. 2017, svévolně opustil Přijímací středisko v Zastávce u Brna, což bylo zaznamenáno dne 26. 1. 2017.
12. Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný správní orgán se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze rozhodoval podle ustanovení § 87 odst. 1 soudního řádu správního na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji rozsudkem ze dne 18. července 2017, č. j. 8 A 16/2017 – 22, zamítnul.
14. Městský soud v Praze dovodil, že žalobce nebyl dotčen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, když žalovaný nevydal žádné rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, jímž by žalobci uložil povinnost setrvat v přijímacím středisku až do okamžiku vycestování do Italské republiky. Dále žalobce blíže nezjištěného dne před dnem transferu do Italské republiky, který se měl konat dne 26. 1. 2017, opustil přijímací středisko. Z této skutečnosti je zřejmé, že žalobce nebyl v období ode dne 4. 1. 2017 až do dne 26. 1. 2017 nijak omezován na svobodě, navíc žalovaný jeho nepřítomnost zjistil teprve v den plánovaného transferu žalobce do Itálie.

15. Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalobce a rozsudkem ze dne 3. listopadu 2017, č. j. 4 Azs 155/2017 – 20, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. července 2017, č. j. 8 A 16/2017 – 22, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
16. Nejvyšší správní soud vytknul, že Městský soud v Praze posoudil žalobu jako nedůvodnou především v důsledku svého právního názoru, že stěžovatel nebyl v době mezi dny 4. 1. 2017 až 26. 1. 2017 nijak omezován na svobodě, neboť v této době přijímací středisko opustil a žalovaný jeho nepřítomnost zjistil teprve až dne 26. 1. 2017, když mělo dojít k jeho transferu do Itálie.
Tuto úvahu neshledal správnou, neboť odporuje totiž nejen dikci příslušného ustanovení soudního řádu správního, ale i ustálené judikatuře správních soudů ohledně kritérií, která je soud povinen posoudit, aby mohl zhodnotit, zda k tvrzenému zásahu správních orgánů do práv stěžovatele skutečně došlo.
17. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. listopadu 2007, č. j. 9 Aps 5/2007 – 63, konstatoval, že osoby umístěné v přijímacím středisku mají právo na opuštění daného zařízení, přičemž právě v tom, že jim toto právo přiznáno nebylo, resp. v tom, že dané zařízení nemohly opustit, je možné spatřovat takový zásah ze strany žalovaného, pokud v době pobytu stěžovatele v zařízení naplňoval jednotlivé definiční znaky nezákonného zásahu uvedené v § 82 soudního řádu správního.
18. Nejvyšší správní soud uvedl, aby bylo možné se domáhat ochrany před zásahem, je třeba, aby tento zásah kumulativně splňoval následující podmínky, které Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65. Z něj vyplývá, že žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. soudního řádu správního poskytnout, přičemž uvedené definiční znaky zásahu, tj. podmínky pod č. 1 až 3 a 5 až 6, jsou již hodnocením věcné legitimace ústící do zákazu a příkazu správnímu orgánu nebo do zamítnutí žaloby (§ 87 odst. 2 a 3 soudního řádu správního).
19. Podle Nejvyššího správního soudu neposoudil Městský soud v Praze u tvrzeného nezákonného zásahu, zda byly splněny podmínky pro to, aby byla stěžovateli poskytnuta soudní ochrana, svou úlohu při soudním přezkumu namítaného nezákonného zásahu si značně zjednodušil. Nejvyšší správní soud je totiž přesvědčen, že samotná skutečnost, že stěžovatel svévolně opustil přijímací středisko, totiž zcela jistě nepostačí k tomu, aby soud mohl konstatovat neexistenci zásahu do práv [zejména práva na (osobní) svobodu ve smyslu čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Podle stejné logiky by totiž mohl dospět k mylnému závěru, že pokud hrabě Monte Cristo utekl z věznice na pevnosti If, de facto tímto vyloučil svou nevinu.
20. *Podle § 46 odst. 1 zákona o azylu žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesmí opustit přijímací středisko do a) provedení identifikačních úkonů podle § 45 odst. 6, b) provedení lékařského vyšetření zaměřeného na zjištění, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany netrpí*

chorobou ohrožující jeho život či zdraví nebo život či zdraví jiných osob, c) doby vydání průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (§ 57), d) ukončení karantény nebo jiného opatření v souvislosti s ochranou veřejného zdraví, lze-li je uskutečnit v přijímacím středisku.

21. *Podle § 77 odst. 2 zákona o azylu žadatel o udělení mezinárodní ochrany žádá o změnu místa hlášeného pobytu písemnou žádostí podanou ministerstvu. Při žádosti o změnu místa hlášeného pobytu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen a) sdělit příjmení, jméno, den, měsíc a rok narození, státní občanství, číslo průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a předpokládanou dobu ubytování, b) předložit doklad o zajištění ubytování podle odstavce 5 a c) předložit průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany.*
22. Ze správního spisu soud ověřil následující skutečnosti:
23. Žalobce v červenci 2015 odešel z Egypta do Libye, odkud dne 21. 3. 2016 nelegálně lodí přicestoval do Itálie. V Itálii byl kontrolován místní policií, která s ním sepsala protokol a sejmula mu otisky prstů. Následně byl žalobce umístěn do záchytného tábora. Z Itálie cestoval do Švýcarska, kde požádal o azyl. Po třech dnech odešel do Švýcarska, přičemž na hraničním přechodu byl kontrolován švýcarskou policií, která jej umístila do záchytného tábora, kde setrval necelé čtyři měsíce. Přibližně po čtyřech měsících odcestoval do Německa, kde byl rovněž kontrolován policií a umístěn do záchytného tábora, z něhož svévolně odešel. V České republice byl dne 17. 10. 2016 žalobce zadržen Policií ČR, jakožto osoba, která pobývá na území ČR neoprávněně, a podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, byl zajištěn a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice. Lustrací v systému EUODAC bylo zjištěno, že žalobce požádal dne 6. 4. 2016 o udělení mezinárodní ochrany ve Švýcarsku.
24. Za přítomnosti tlumočnicka arabského jazyka byl proveden dne 1. 11. 2016 s žalobcem pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Proto žalovaný aplikoval čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III, podle něhož je v takovém případě příslušný první členský stát, v němž byla žádost podána. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EUODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal jako první žádost o udělení mezinárodní ochrany na území Švýcarska, žalovaný proto odeslal dne 20. 10. 2016 do Švýcarska žádost o přijetí žalobce zpět. Dne 24. 10. 2016 Švýcarsko sdělilo, že dne 15. 4. 2016 zaslalo žádost o převzetí žalobce do Itálie, která svou odpovědnost implicitně uznala. Dne 27. 7. 2016 poté odeslaly švýcarské orgány Itálii informaci o prodloužení doby k transferu žalobce, neboť tento uprchl.
25. Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2016, č. j. OAM-1730/DS-PR-P12-2016, žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil, konstatoval, že příslušným státem podle čl. 3 nařízení Dublin III je Italská republika. K předání žalobce do Itálie však nedošlo, neboť Krajský soud v Brně vyhověl podané žalobě a rozsudkem ze dne 26. ledna 2017, č. j. 33 Az 15/2016 – 43, zrušil bez jednání napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního, neboť žalovaný neprovedl stran posouzení aktuálního faktického stavu azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii žádné důkazy a jeho tvrzení o stavu azylového systému v Itálii tak nemají žádnou oporu v podkladech obsažených ve

správním spisu, jedná se o závažnou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

26. Žalobce se dne 4. 1. 2017 dostavil do Přijímacího střediska Zastávka u Brna za účelem podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pohovor k žádosti s ním byl proveden dne 6. 1. 2017 v arabském jazyce a byl poučen, že v jeho případě byla správnímu orgánu doručena akceptace z Italské republiky ze dne 18. 11. 2016. Žalobce při pohovoru mj. uvedl, že nechce do Itálie, protože řekl, že není z Egypta, ale z Libye, protože by ho vrátili do Egypta. Na otázku, proč vycestoval z Švýcarska, uvedl, že se chtěl seznámit se ženou a tam nebyly možnosti.
27. Akceptace k převzetí žalobce do Itálie podle nařízení Dublin III, vydaná italským Ministerstvem vnitra dne 18. 11. 2016, č. j. CZ-274957-B, pro osobu K. M., státní příslušnost Egypt, alias K. M. Y., státní příslušnost Libye.
28. Žádost žalobce ze dne 6. 1. 2017 o odchod do soukromí doplněná dokladem o zajištění ubytování u P. G.
29. Úředně ověřené místopřísežné prohlášení P. G. ze dne 18. 1. 2017, v němž uvádí: „Odvolávám a ruším pobyt p. K. M., u mě, neboť se záležitosti pohly jiným směrem. Vzhledem k netransparentnosti celé záležitosti tímto ukončuji veškeré vztahy s p. K. M., včetně ubytování.“
30. Pravomocné rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-4/ZA-ZA11-P12-2017, jímž bylo zastaveno řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť žádost je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona, přičemž příslušným státem k jejímu posouzení je Italská republika.
31. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. října 2017, č. j. 2 Az 15/2017-58, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-4/ZA-ZA11-P12-2017.
32. *Podle § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
33. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. listopadu 2007, č. j. 9 Aps 5/2007-63:
 - I. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 soudního řádu správního spočívajícím v umístění a následném zadržování cizince v přijímacím středisku v tranzitním prostoru mezinárodního letiště podle § 73 zákona o azylu v souvislosti s § 46 odst. 2 zákona o azylu je přípustná; aplikace § 200o o. s. ř. a násl., jež upravují řízení o propuštění cizince ze zajištění, se v daném případě per analogiam neuplatní.
 - II. Žalobami ve věcech mezinárodní ochrany ve smyslu § 31 odst. 2 soudního řádu správního se rozumí žaloby proti rozhodnutím Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany, mezi něž podle § 2 odst. 11 zákona o azylu patří: rozhodnutí o udělení azylu

nebo doplňkové ochrany, rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné a rozhodnutí o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany.

34. Jak vyplývá z ustálené judikatury, aby bylo možné se domáhat ochrany před zásahem, je třeba, aby tento zásah kumulativně splňoval podmínky, které Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 17. března 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65. Z něj vyplývá:

Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. soudního řádu správního poskytnout, přičemž uvedené definiční znaky zásahu, tj. podmínky pod č. 1 až 3 a 5 až 6, jsou již hodnocením věcné legitimace ústící do zákazu a příkazu správnímu orgánu nebo do zamítnutí žaloby (§ 87 odst. 2 a 3 soudního řádu správního).

35. V inkriminované věci je nesporné, že žalobce nebyl nijak zkrácen na právech zásahem správního orgánu, který by byl namířen přímo proti němu, podmínka č. 1 ani č. 5 tedy nebyla naplněna. Žalovaný postupoval v souladu s azylovým zákonem, žalobce nebyl zajištěn ani zatčen, natož obviněn, podmínka č. 2 ani č. 3 nebyla naplněna. Podle závěrů Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. 2 Aps 1/2005-65 tedy ochranu podle § 82 a násl. soudního řádu správního nelze poskytnout. Žalobní námitky týkající se porušení čl. 28 odst. 1 nařízení č. 604/2013, jakož i čl. 5 odst. 2 a 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv shledal Městský soud v Praze nepatřičnými.
36. Žalobce ve svém podání expressis verbis uvedl, že dne 4. 1. 2017 se dostavil do Přijímacího střediska Zastávka u Brna za účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dostavil se tam tedy sám na základě svého svobodného rozhodnutí. Ministerstvo vnitra postupovalo v souladu se zákonem o azylu, jehož ustanovení jsou platná pro každého žadatele o azyl nebo mezinárodní ochranu. Žalobce jimi proto nemohl být přímo na svých právech zkrácen. Proti žalobci nebylo nijak přímo zasazeno, pobytová pravidla platí pro všechny žadatele stejně.
37. Žalobce požádal dne 6. 1. 2017 o odchod do soukromí a dříve než mohl žalovaný o žádosti rozhodnout, prohlásil P. G. dne 18. 1. 2017 na kontaktním místě veřejné správy Czech Point, že odvolává a ruší pobyt pana K. M., a že s ním ukončil veškeré vztahy, včetně ubytování.
38. Podle § 77 odst. 4 zákona o azylu: „Ministerstvo zamítne žádost o změnu místa hlášeného pobytu, jestliže zjistí skutečnost odůvodňující pochybnosti o dosažitelnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany pro účely řízení o udělení mezinárodní ochrany v novém místě hlášeného pobytu nebo zjistí, že předložené listiny obsahují nepravdivou skutečnost.“ V případě žalobce nastaly nové skutečnosti, odůvodňující pochybnosti o dosažitelnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany pro účely řízení o udělení mezinárodní ochrany v novém místě hlášeného pobytu, neboť předložené listiny datované dne 12. 11. 2016 a dne 11. 11. 2016, pozbyly na základě osobního prohlášení ubytovatele ze dne 18. 1. 2017 platnosti. Žalobce

svévolně opustil Příjímacího střediska Zastávka nejpozději dne 26. 1. 2017, zásah tedy netrvá ani nehrozí jeho opakování.

39. Městský soud v Praze poukazuje na skutečnost, že Ubytovací řád Příjímacího střediska Zastávka stanoví práva a povinnosti žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Podle jeho čl. 18 odst. 2 žadatel ubytovaný v příjímacím středisku má povinnost svévolně neopouštět příjímací středisko. Platné pravidlo tedy obecně nezakazuje opouštět příjímací středisko, podmínkou pro opuštění je podle citovaného ustanovení § 77 odst. 4 zákona o azylu dosažitelnost žadatele v novém místě hlášeného pobytu. Tuto podmínku ovšem žalobce nesplnil.
40. V inkriminované věci je nesporné, že žalobce se dobrovolně dne 4. 1. 2017 dostavil do Příjímacího střediska Zastávka u Brna za účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nebyl tedy zajištěn, zadržen či uvězněn. Jeho pobyt v tomto středisku byl v souladu s azylovým zákonem. Podle čl. 12 Ubytovacího řádu Příjímacího střediska Zastávka se žadateli na dobu přítomnosti poskytuje kapesné, které se vyplácí každou středu zpětně. Žalobce celou dobu tamního pobytu čerpal kapesné, které mu bylo vyplaceno od 4. 1. do 11. 1. 2017 ve výši 240 Kč, od 12. 1. do 18. 1. 2017 ve výši 210 Kč, od 19. 1. do 25. 1. 2017 ve výši 210 Kč, tedy celkem 660 Kč za 22 odbydlených dnů. Žalobce tedy neopomenul inkasovat kapesné i po podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem dne 16. 1. 2017, tedy po 12 dnech svého pobytu v tomto středisku. Poté, co si ve středu dne 25. 1. 2017 naposledy nechal zpětně kapesné vyplatit, následující den 26. 1. 2017 bylo zaznamenáno, že svévolně opustil Příjímací středisko v Zastávce u Brna, aniž by vyčkal transferu do Italské republiky dne 26. 1. 2017.
41. Žalobce při svém opuštění Příjímacího střediska Zastávka nemusel zdolávat žádné překážky, neuprchl za dramatických okolností, prostě odešel, aniž by mu v tom někdo bránil. Tato skutečnost byla příslušnými orgány zaregistrována až v okamžiku, kdy mělo dojít k transferu žalobce do Italské republiky. Podle názoru zdejšího soudu postup žalovaného vůči žalobci nebyl v rozporu se zákonem. Žalovaný nepřikazoval žalobci setrvat v Příjímacím středisku až do vycestování, pouze v souladu se zákonem o azylu požadoval jeho dosažitelnost, a to buď ve středisku, anebo na novém místě hlášeného pobytu. Žalobce tedy nebyl omezen na své svobodě.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), znovu přezkoumal napadený postup správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 soudního řádu správního jí zamítl.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. února 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu